

МОТИВИ

към ПРИСЪДА № 29 от 01.12.2022 година
по НОХД № 779/2022 година на Районен съд (РС) – Свиленград

С Обвинителен акт (ОА) по Бързо производство (БП) № 431/2022 година по описа на РУ – Свиленград, преписка с вх.№ 3235/2022 година по описа на Районна прокуратура – Хасково, М. С. – Прокурор при Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение – Свиленград, повдига обвинение на Х. А. М., роден на ***** година в град Хасково, българин, български гражданин, живущ в *****, неженен, със средно образование, ЕГН *****, осъждан, за това, че в периода от месец февруари 2020 година до месец ноември 2022 година, включително, в град Свиленград, област Хасково, след като е бил осъден с влязло в сила на 31.01.2020 година Решение № 20/17.01.2020 година по гражданско дело (гр.д.) № 1184/2019 година по описа на РС - Свиленград, да издържа свой низходящ – дъщеря си * Х.ева М.а, родена на ***** година, съзнателно не изпълнил това свое задължение в размер на повече от 2 месечни вноски, а именно: 34 броя месечни вноски по 215 лв. всяка, възлизащи на обща стойност 7 310 лв. - престъпление по чл. 183, ал. 1 от НК.

Настоящата Присъда е постановена при условията на чл. 269, ал. 3, т. 3 от НПК в отсъствие на подсъдимия Х. А. М., тъй като

1./ отсъствието на подсъдимия няма да попречи за разкриване на обективната истина;

2./ обвинението, за което е повдигнато обвинението не е за тежко умишлено престъпление;

3./ редовно е призован за датата и часа за съдебното заседание на основание чл. 180, ал. 3 от НПК;

4./ не е посочил уважителни причини за неявяването си и

5./ изпълнена е процедурата по чл. 358, ал. 3, вр.ал. 1, т. 4 от НПК.

В съдебно заседание уълномощеният защитник на подсъдимия – адвокат Г. Б., пледира за налагане на наказание по справедливост.

Представителят на Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград: Прокурор М. С., поддържа обвинението по отношение на фактическата обстановка, изложена в ОА. Изразява становище същото да е безспорно доказано от обективна и субективна страна, при изцяло потвърдена фактическата обстановка от събраните доказателства в хода на процеса, както и установени съставомерни – обективен и субективен признаци на вмененото престъпление по възведената правна квалификация, така също и неговото извършване и авторството му в лицето на подсъдимия. Поради това, Прокурорът пледира за признаването му за виновен и

осъждането му, като му бъде наложено предвиденото в чл. 183, ал. 1 от НК наказание, което да се индивидуализира при условията на чл. 54 от НК, а именно: наказание „Пробация” с приложението на двете задължителни пробационни мерки за срок от 2 години и на тази по т. 6 на чл. 42а, ал. 2 от НК за 2 поредни години с 200 часа труд всяко година.

Дирекция „Социално подпомагане” (ДСП) – Свиленград (по настоящия адрес на детето * Х.ева М.а съгласно § 1, т. 15 от Допълнителната разпоредба на Закона за закрила на детето(ЗЗДет)), уведомена на основание чл. 15, ал. 6 от ЗЗДет, изпраща представител социалния работник Катя Гриванова.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

Видно от приложената актуална Справка за съдимост с рег.№ 221021005000041488 от 21.10.2022 година, издадена от Бюро за съдимост при РС – Хасково чрез Бюро за съдимост при РС - Свиленград, подсъдимият е осъждан многократно за различни престъпления.

Видно от приложената в кориците на БП Декларация за семейно и материално положение и имотно състояние, подсъдимият не притежава недвижими имоти, движимо имущество, включително моторни превозни средства с единична стойност над 1 000 лв., ценни книжа, дялове в дружество и парични средства по банкови сметки, както и не работи и дължи издръжка на едно дете.

Съгласно Справка, изготвена от Младши полицейски инспектор Вл.Борисов (служител на 05 РУ - Столична дирекция на вътрешните работи, МВР) подсъдимият М. е непознат на посочения от него адрес.

Подсъдимият няма сключен граждански брак със свидетеля П. Д. Г., но живеят заедно от 2007 година и от съвместното им съжителство на ***** година се ражда дъщеря им * Х.ева М.а.

В последствие родителите се разделят като детето живее при майката в град Свиленград, област Хасково.

С влязло в сила на 31.01.2020 година Решение № 20/17.01.2020 година по гр.д.№ 1184/2019 година по описа на РС – Свиленград, бащата – подсъдимият М., е осъден да заплаща на дъщеря си чрез нейната майка и законен представител – свидетеля П. Д. Г., месечна издръжка в размер на 215 лв. до настъпването на законни причини за прекратяване на плащането или за изменението й. От влизане в сила на Решението до настоящия момент, М. не е плаща месечната издръжка на детето си.

Във връзка с дължимата издръжка Г. образува изпълнително дело (изп.д.) при СИС при РС – Свиленград с № 25/2020 година, по което няма извършени плащания.

Предвид последното свидетелят Г. подава Сигнал до Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград и по случая е

образувано БП.

От Становището на социалния работник, дадено в съдебно заседание, става ясно, че майката отглежда детето в семейна среда, осигурила му е подходящо жилище, което е много добре обзаведено с всички необходимо, детето е в добро здравословно състояние, задоволява нуждите и потребностите му съобразно възможностите си и по информация на майката бащата е завел на почивка детето, но не е плащал до настоящия момент издръжката му.

По делото не са установени данни, с оглед събраните доказателства, в инкриминирания период, както и понастоящем да е отпаднало основание за плащане на месечната издръжка на детето *. Също така към настоящия момент липсват данни подсъдимият да е изпълнил задължението си за плащане на дължимата издръжка в указания по-горе сумарен размер от 7 310 лв. за детето.

Разпитан в хода на БП подсъдимият заявява, че разбира в какво е обвинен, признава се за виновен и дава обяснения във връзка с предявеното обвинение като сочи, че многократно е пращал пари на майката за издръжка на детето, но не сочел, че са именно за това.

Гореизложената фактическа обстановка, се установява по несъмнен начин от доказателствата – писмени и гласни, събрани в хода на проведеното предварително разследване (БП), които са приобщени във фазата на съдебното производство по надлежния процесуален ред и се цениха, на основание чл. 283 от НПК. В тази насока, Съдът кредитира писмените доказателствени средства – Докладни записки; Сигнал; Решение № 20/17.01.2020 година по гр.д.№ 1184/2019 година на РС - Свиленград, влязло в сила на 31.01.2020 година; Писма от СИС при РС – Свиленград; Писмо от НАП, офис Оборище; Писмо от НОИ; Справка за съдимост; Справка; Писмо от Агенция по вписванията; Декларация за семейно и материално положение и имотно състояние и т.н. Така също, гореизложената фактическа обстановка, се установява още и от свидетелските показания на свидетеля П. Д. Г., както и обясненията, дадени от обвиняемия, в хода на БП пред разследващия орган, прочетени на основание чл. 279, ал. 2, предложение второ, вр.ал. 1, т. 2 от НК.

В доказателствата по делото писмени и гласни противоречия не се констатираха. Релевантно и достатъчно във връзка с правната преценка на доказателствената съвкупност, Съдебният състав намира за необходимо да отбележи, че кредитира изцяло с доверие свидетелските показания на посочения свидетел. Анализирани и с писмените доказателства, се налага извод същите да са систематизирани, логически издържани и еднопосочни, с ясна конкретика за фактите за които свидетелства, като в тях не съществуват противоречия, които да налагат критиката им или съмнение в безпристрастността им. Съдът възприе като достоверни и изчерпателни показанията на свидетеля П. Д. Г., макар и същата да се явява пострадала от деянието, тъй като това a priori не е индиция за недостоверността на

твърденията й. Фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК могат да бъдат установени с всички допустими доказателствени средства, като нито едно от тях не се ползва с предварително определена доказателствена сила. Показанията на пострадалото лице са важен източник на преки доказателства и не могат да бъдат игнорирани само поради евентуалната им заинтересованост от изхода на делото. Настоящият състав кредитира показанията на пострадалото лице като обективни, безпристрастни и логически последователни. Същата излага точно и конкретно, обстоятелствата относно инкриминираното деяние, което описва изчерпателно. Не е налице индиция за недостоверност на показанията й. С изложените правни аргументи, Съдът оцени за правдиво звучащи нейните показания и ги възприема за обективни и достоверни, давайки им доверие. В този смисъл обосновано е и правдивото им звучене. Поради това, същите се ползваха за изграждане на фактическите правни изводи.

Що се отнася до писмените доказателства, те не се оспориха по своето съдържание и/или истинността им, не се констатираха от Съда и техни недостатъци от външна, формална страна на документите, поради което те се кредитираха за достоверни. А онези от тях, представляващи официални документи и/или доказателствени средства по смисъла на НПК за извършените процесуално-следствени действия, съответно имат необходимите реквизити, съставени са от компетентни органи и по предвидения процесуален ред, в този смисъл същите са редовни и годни такива, валидно удостоверяващи ги. Частните документи, също не се оспориха по своето съдържание и следва да бъдат ценени относно възпроизведените факти в тяхното съдържание, доколкото и са относими и необходими за доказване на повдигнатото обвинение и за преценката на личността на обвиняемия и неговото имуществено състояние, от тук и релевантни за индивидуализацията на следващото се наказание. Въз основа на гореизброените и обсъдени писмени и гласни доказателства се формираха фактическите и правни изводи относно времето, мястото и изпълнителната форма на деянието и неговият механизъм на извършване, както и авторството му.

Идентична е оценката и относно обясненията на обвиняемия, депозиращи в БП, прочетени на основание чл. 279, ал. 2, предложение второ, вр.ал. 1, т. 2 от НК, които са с характер на самопризнания и които не се опровергават от останалите доказателства.

Няма спор относно фактическата обстановка.

Няма спор и относно правната квалификация на инкриминираното деяние.

При така изяснената фактическа обстановка, Съдът достигна до единствено възможния и несъмнен извод, че с действията си подсъдимият Х. А. М. е осъществил състава на престъплението по чл. 183, ал. 1 от НК.

Престъплението по чл. 183, ал.1 от НК е такова на просто

извършване и законът не се интересува от нищо друго, освен от факта на неплащане на издръжката. От обективна страна трябва да е налице безспорно установеният факт на неплащане на издръжката от подсъдимия за посочения период, за който е била дължима, и което задължение е ежемесечно и не може да бъде съзнателно прекъсвано. Всякакви други обстоятелства (включително липса на доходи при наличие на трудоспособна възраст и на обективни причини за неизпълнение за задължението си) са без значение и са предмет на други (включително и граждански) производства, които не могат да бъдат взети предвид от наказателния Съд във връзка с предявено обвинение за неплащане на издръжка по чл. 183, ал. 1 от НК. От наказателноправна гледна точка са от значение единствено обстоятелствата, че е налице парично задължение, което се дължи на равни месечни вноски, и което не е изпълнено за повече от 2 месечни периода. Т.е. изпълнителното деяние на посоченото престъпление се състои в това, че деецът като е осъден да издържа свой низходящ и съзнава напълно, че не плаща ежемесечната вноска за издръжката - съзнателно не изпълнява задължението си за издръжка. Престъплението по чл. 183 от НК е продължено престъпление, което се осъществява с едно деяние във форма само на бездействие и то трайно и непрекъснато в определен период от време. От друга страна, съгласно наказателноправната теория престъплението е формално, което се осъществява чрез бездействие.

Както вече бе посочено съвкупната преценка на установените по делото факти, изведени въз основа на анализа на събраните доказателства по делото, обосновава категорично правно съждение, да е доказано извършването на престъплението - предмет на обвинението и неговото авторство. С деянието си подсъдимият Х. А. М. е осъществил, както от обективна, така и от субективна страна, престъпния състав по чл. 183, ал. 1 от НК.

Доказани по делото, с преки доказателства и надлежните доказателствени средства, са релевантните фактите: произходът на детето - низходящ на подсъдимия М. и осъждането му с влязло в сила Съдебно решение № 20/17.01.2020 година по гр.д.№ 1184/2019 година на РС - Свиленград да заплаща месечна издръжка на същото, в конкретно определен размер, а именно: от 215 лв., считано от 25.10.2019 година, както и неизпълнението на това му задължение за повече от 2 месечни вноски. Така, в частност, установеният период на неговото бездействие, обхваща времето от месец февруари 2020 година до месец ноември 2022 година, включително, като подсъдимият е неизправен длъжник за общо от 34 месечни вноски за паричната издръжка на детето, която е осъден да плаща, тъй като непосредствени грижи за отглеждането му са поети от другия родител (майката - свидетеля Пепа Г.). До тези основни обективни признаци се свеждат и предвидените в престъпния състав на чл. 183, ал. 1 от НК, които безспорно в настоящия казус са налице и са доказани – постановен е Съдебен акт за присъждане на ежемесечна издръжка, както и неплатени повече от 2

вноски от същата. Всички неизплатени месечни издръжки, сборно възлизат на 34 месечни вноски от дължимата издръжка за детето и в това си цифрово изражение, очевидно надхвърлят и то значително предвидения в НК минимум - 2 неплатени вноски съгласно фактическия състав на чл. 183, ал. 1 от НК. Липсват данни за плащане на част или някои от месечните издръжки за времето на инкриминирания период, като категоричен и безспорен извод за валидното надлежно погасяване на същите, не може да се формира от събраните по делото писмени и гласни доказателства, при съвкупното им обсъждане. Поради това, Съдебният състав прие, че е налице бездействие и неизпълнение на родителското задължение по отношение на детето за инкриминирания период, визиран в обвинението.

Не са налице факти, от които да се направи извод за настъпила промяна в обстоятелствата или настъпила обективна невъзможност от страна на подсъдимия да заплаща присъдената издръжка на детето. Същият е в трудоспособна възраст, следователно и няма пречки да реализира доходи от трудово или друго правоотношение. Евентуалната липса на имущество като източник на доходи, обстоятелството, че същият е бил безработен в определен период от време и влошеното финансово състояние, не го освобождават от задължението като родител да издържа ненавършилото си пълнолетие дете, с оглед обективния, безусловен характер на това задължение. Липсват данни, съгласно които препятстващи плащането на издръжките обстоятелства да са били установявани по предвидения за това ред ([чл. 150](#) и [чл. 151](#) от СК). Единствено в производството по иск за издръжка се вземат предвид доходите на родителя, който е задължен да дава издръжка, както и възможностите му за това, като важи правилото, че размерът на издръжката се определя от нуждите на търсещия, но не повече от възможностите на дължачия. Съгласно чл. 150 от СК единствено при изменение на обстоятелствата, при която размерът и основаниято за даване на издръжката е определен, присъдената издръжка може да бъде изменена или прекратена. Ирелеванвантно за съставомерността на деянието би било и обстоятелството за липса на образувано изп.д. за събиране по принудителен ред на дължимата и неплатена месечна издръжка за детето по осъдително Решение на гражданския Съд, което в настоящия случай не е налице. С тези съображения и Съдът приема, отсъствие на обективни обстоятелства, които да са попречили на подсъдимия да изпълни задълженията си и да плати издръжката на своя нидходящ – детето *, след като е бил осъден да плаща такава със Съдебно решение. Доказани са авторството на деянието, времето и мястото на извършването му – град Свиленград, област Хасково, където се дължат действията за престиране на носимото парично задължение за издръжка.

В резултат на пълното си бездействие през инкриминирания период, изразило се в цялостно неплащането на дължимите вноски за месечната издръжка на детето, считано от месец февруари 2020 година до месец ноември 2022 година, включително, настъпил е и престъпният резултат по

отношение на кредитора – детето *, действащо чрез законния си представител и негова майка. Забавата е за общо 34 месечни вноски, които са еднакви по размер – 215 лв., а общата сума на неплатената издръжка за детето в резултат на просто математическо пресмятане, възлиза на стойност общо 7 310 лв. Неизпълнението на посоченото задължение - периодично, месечно е за срок, надхвърлящ минимално изискуемия от закона - 2 месечни вноски, като в случая непрестирани са 34 вноски спрямо детето.

За пълнота следва да се посочи, че твърденията на подсъдимия в смисъл, че бил заплатил част от задълженията си за издръжка като пращал парични преводи на майката, респ. водел детето на почивка, са незаконосъобразни. Задължението за издръжка според съдебната практика се заплаща ежемесечно, тъй като по своята същност издръжката е предназначена да задоволява ежедневните нужди на лицата, които са неработоспособни и не могат да се издържат от личните си имущества. Поради което за неплатената издръжка за времето, за което същата се дължи въз основа на Съдебно решение, лицето носи не само гражданска, но и наказателна отговорност. Същата дори е изискуема от началото на месеца, за който се отнася, и не следва да се изчаква неговото изтичане. За да бъде освободен от задължението си за даване на издръжка, за която е осъден, деецът следва да представи безспорни доказателства, че е давал такава. Съобразно Съдебното решение присъдената сума следва да се привежда на родителя, на когото са предоставени за упражняване родителските права, и който е законен представител. Все пак присъдената сума е за задоволяване нуждите на детето и родителя, на когото са присъдени родителските права, респ. който отглежда детето, е този, който най-добре може да прецени от какво има нужда детето. Дори да е дадена определена сума на детето и тя да е похарчена неразумно от него, това не означава, че сумата е дадена за издръжка. Това се счита за даден подарък, какъвто не е забранено, а е нормално да се прави. Сумата за издръжката обаче следва да се привежда на родителя, на когото са предоставени родителските права, за да може да откликва на нуждите на детето.

Предвид изложеното като пълнолетно вменяемо лице подсъдимият Х. А. М. е годен субект на престъплението.

От субективна страна инкриминираното деяние е извършено виновно по смисъла на чл. 11, ал. 2, хипотеза първа от НК. Налице е умисъл, като форма на вината. Бездействието на подсъдимия и неизпълнението на задължението му за издръжка е напълно съзнателно. Деянието е извършено с цялостно изразени волеви и интелектуален момент на умисъла, при съзнаване неговия общественноопасен характер, както и последиците – общественноопасни. Подсъдимият Х. М. е имал знание за дължимостта на издръжката на своето дете – низходящ, с цел предоставяне на средства за задоволяване на потребностите за физическото и духовното развитие на детето съгласно Съдебното решение за присъждането ѝ, което му е било известно, знаел е и точния размер на тази издръжка, че се дължи ежемесечно,

както и периодът, за който не е внесъл вноските, разбирал е и характера (неотменимост и периодичност с месечно престиране на суми) на задължението си. Въпреки това напълно осъзнато е бездействал за прякото му изпълнение, чрез плащане, поради това от волева страна, безспорно е предвиждал сигурното и възможно настъпване на престъпния резултат - вредните последици, обхващащи ежемесечната издръжка, от която е било лишено детето му и по този начин лишава детето си от необходимите материални средства, определени по съответния гражданскоправен ред, и тъй като и последните са били предвиждани от него – налице е прекият му умисъл за извършване на престъплението. Да се приеме, че с водене на почивка на детето, се изпълнява задължение за издръжка, означава да се приеме, че паричният характер на престацията може да бъде изменян в натура едностранно по собствената преценка на задълженото лице. Обективната невъзможност за изпълнение на задължението за издръжка, поради липсата на материални възможности за това, няма за последица липса на субективна страна на деянието. За да бъде то съставомерно и от субективна страна (както вече бе посочено), достатъчно е само и единствено деецът да съзнава, че - първо, има установено с влязла в сила Съдебно решение парично задължение (изискуемо и ликвидно) да заплаща издръжка, и второ - че не плаща. Причините за неплащането са без всякакво правно значение, както вече бе посочено по-горе в настоящото изложение.

По изложените съображения, Съдът призна подсъдимия Х. А. М. за виновен в извършването на престъпление по чл. 183, ал. 1 от НК, която правна квалификация и е възведена с внесения ОА.

Подсъдимият Х. А. М. е роден на ***** година в град Хасково, с ЕГН *****. Български гражданин е от български произход. С постоянен и настоящ адрес е в ***** . Не е женен. Със средно образование е. Осъждан е. Няма данни да работи.

При определяне вида и размера на наказанието на подсъдимия, Съдът се съобрази с двата основни принципа на наказателноправната ни система, а именно: принципът на законоустановеност и принципът на индивидуализация на наложеното наказание.

Съгласно първият принцип на наказателноправната ни система за извършеното от подсъдимия престъпление в специалния текст на чл. 183, ал. 1 от НК се предвижда наказание „Лишаване от свобода” до 1 година или „Пробация”. Наказанието „Лишаване от свобода” няма специален минимум, което позволява замяна на наказанието „Лишаване от свобода” с друг вид наказание при условията на чл. 55 от НК. При условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „в” от НК наказанието „Пробация” може да бъде заменено с „Глоба”.

За пълнота следва да се посочи, че по отношение на подсъдимия не може да се приложи разпоредбата на чл. 78а от НК, тъй като не са възстановени причинените от престъплението имуществени вреди и тъй като е осъждан за престъпления от общ характер, за които не е реабилитиран.

Обсъждайки въпроса за следващото се наказание, което да бъде наложено на подсъдимия Х. М., за престъплението в извършването на което той беше признат за виновен, в спазване на правилото на чл. 54 от НК, Съдебният състав взе предвид, от една страна обществената опасност на дееца – висока предвид обремененото му съдебно минало и тази на деянието, която също е завишена предвид стойността на неплатената издръжка за ненавършилото пълнолетие дете (сравнено с минималната работна заплата за страната за 2020 година в размер на 610 лв. съгласно ПМС № 350/19.12.2019 година, за 2021 и 2022 година – в размер на 650 лв. съгласно ПМС № 331/26.11.2020 година и 710 лв. съгласно ПМС № 37/24.03.2022 година) - за да прецени, че е налице завишената обществена опасност на деянието Съдът отчете и завишеното обществено недоволство и критика към подобни престъпни деяния. Взеха се предвид и причините за извършване на престъплението - незначитане на установения в страната правов ред и неизпълнение на родителските задължения от страна на подсъдимия. Отчете се и смекчаващото отговорността обстоятелство, с която правна характеристика се съобрази Съдът – направеното признание от обвиняемия на БП. В тази връзка не може да се отчете като смекчаващо вината обстоятелство възрастта на подсъдимия, доколкото възрастта от 45 години предполага житейски опит, който е достатъчен, за да може лицето да направи оценка на деянието си по начин, позволяващ му да не извършва противоправно такова. Т.е. тази възраст не може да бъде определена като достатъчно млада, за да обоснове наличието на смекчаващо вината обстоятелство. Също така, съобрази се с оценка на отегчаващо обстоятелство - значителният брой неплатени вноски, многократно надвишаващи минимално предвидените за съставомерността на деянието, което безспорно завишава обществената опасност с оглед продължителния период на бездействието, довело в последица до ограничаване възможностите за социално развитие на детето и до затруднения за другия родител да покрива ежедневните му нужди, осигурявайки необходимите парични средства неговата издръжка (в този ред на мисли Съдът не е съгласен със становището на Прокурор С., че неявяването на подсъдимия в съдебно заседание следва да се отчете като отегчаващо вината обстоятелство, тъй като именно поради неявяването му делото се гледа по реда на чл. 269 от НПК). Взе се предвид и фактът, че подсъдимият се намира в трудоспособна възраст. Съобразно относителната тежест на тези релевантни за отговорността обстоятелства, Съдът прецени че индивидуализацията на наказанието следва да се проведе в хипотезата на чл. 54 от НК, като се прие съотношение на уравновесяване между отегчаващото и смекчаващото обстоятелства. Последното, в случая не е изключително, поради което не обосновава основание за смекчаване на наказателната репресия при условията на чл. 55, ал. 1 от НК.

За престъплението, в което подсъдимият М. беше признат за виновен – чл. 183, ал. 1 от НК в материалната наказателна норма, както вече бе посочено, предвидени в условия на алтернативност са две наказания –

„Лишаване от свобода” и „Пробация”. Измежду посочените и мотивиран от предходните съображения, относно индивидуализацията, респ. обстоятелствата, релевантни за отговорността, Съдът прецени по-лекото измежду двете алтернативно предвидени такива, а именно: наказанието „Пробация” (по втората алтернатива на закона) за по-подходящо в случая, с оглед целите, предвидени в чл. 36 от НК. Поради това, съобразно изложените правни аргументи и в рамките на предвидената в чл. 183, ал. 1 от НК санкция, Съдебният състав определи и наложи на подсъдимия наказание „Пробация” със следните пробационни мерки: „Задължителна регистрация по настоящ адрес” с периодичност на явяването 2 пъти седмично и „Задължителни периодични срещи с пробационен служител”. Съдът счита че за даване възможност на подсъдимия да изплаща издръжка на детето си ще е достатъчен срок на определените пробационни мерки в размер около средния, а именно: 1 година и 6 месеца. По-нататъшно намаляване на този размер се явява неоправдано от гледна точка на защитата на обществения интерес.

Наказанието следва да се изтърпи по настоящия адрес на подсъдимия.

Така индивидуализираното по вид и размер наказание, ще въздейства в достатъчна степен върху личността на подсъдимия като предизвика положителни промени в съзнанието и го мотивира към правомерно поведение в бъдеще, без с тази по-малка по обем принуда да се намалява ефективността на наказателната репресия, съответна на целите на индивидуалната превенция, предвидени в чл. 36 от НК. В случая наказанието би допринесло със своята неизбежност, а не толкова със строгостта си, като с него Х. М. ще бъде предупреден, че подобно поведение не може да бъде толерирано, а само наказвано, едновременно с което ще даде възможност той да преосмисли напълно извършеното. Съдът се надява с това да се повиши чувството му за отговорност и гражданско правосъзнание, за да не допуска занапред подобни престъпления на законовия ред. От друга страна определеното при горепосочените съображения наказание на подсъдимия, Съдът намира за една адекватна на извършеното престъпление санкция и прецени за необходимо, достатъчно и справедливо за постигане целите на наказателната репресия, дефинирани в чл. 36 от НК и преди всичко с оглед поправянето и превъзпитанието на подсъдимия, както и за постигане на генералната превенция, а именно: да се поправи и превъзпита осъдения към спазване на законите и добрите нрави, да се въздействува предупредително върху него и да му се отнеме възможността да върши други престъпления, да се въздействува възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото.

Относно разноските:

По делото не се констатираха такива.

Мотивиран от гореизложеното Съдът постанови Присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

(Кремена Стамболиева)